

ва събитіе са е случило между 1-ый Януарія и 25-ый Марта. По този начинъ 9-ый Юнія споредъ новыя стиль отговаря на 29-ый Маія старыя стиль; а 20-ый Марта 1840 год. — на 8-ый Марта 1839-та. Франція, като е Римокатолическа държава приела новыя стиль наскоро слѣдъ папскыя декретъ; но протестанскы-тѣ държавы, както забѣлѣжихмы, приели го много по-късно; а Россія, и изобщо всички православны, още и до днесъ употрѣбавать вѣтхыя стиль. За това, за да са съгласи Русска-та да та съ Западна-та трѣба да са придавать на първа-та дванадесять дни.

Може да са покаже твърдѣ странно, дѣто толкозъ трудове сж са употрѣбили за това дѣло; но трѣба да забѣлѣжимъ, че безъ правилна и еднаква мѣрка на време-тѣ, даты-тѣ въ търговскы-тѣ и господарственны дѣла; нарѣждане-то на праздницы-тѣ и пости-тѣ, завръщаніе-то на годишны-тѣ времена и опредѣленіе-то на историческы-тѣ фактове, всичко това бы ся изложило на една неисправима бъркотія.

При всичко-то несвършенство на старыя Гръцкы календаръ, простыя народъ вынаги е былъ противъ негово-то прѣобразование. На тѣзи суевѣрна привязанность къмъ свои-тѣ погрѣшки присмѣлъ са Аристофанъ, въ комедія-та си «Облацы.» Едно дѣйствующе лице въ нея, кое-то наскоро дошло отъ Атина, разказва, че са было срѣщнѣло съ Діана или луна-та, и описва какъ тѣзи богыня была крайно разгнѣвена, дѣто богове-тѣ не можтъ правилно да располагагъ време-то си. Тя му обяснила, че редъ-тѣ на нѣща-та въ природа-та са измѣнилъ и че всичко са обърнѣло на долу съ глава-та. Богове-тѣ не знаятъ вече кое имъ принадлежи; защо-то, като посѣтили нѣкои пиршества, дѣто са надѣвали, споредъ обычая, хубавичко да си похапнѣтъ и посрѣбнѣтъ, тѣ были принудены съ неудоволствие да са върнѣтъ безъ вечера на небе-то!

У Гръцы-тѣ и другы древны народы, дължина-та на година-та вынаги са провѣрявала съ вървежа на мѣсяца. Отъ всички небесны тѣла това свѣтило, по причина на свои-тѣ разнообразны фазы, считало са отъ древны-тѣ като най-сгодно за тѣзи цѣль. Понеже было намѣрено, че пълно-то обыкаляніе на мѣсяца около зема-та са извършва въ двадесять и девять или половина дни, и при това са прѣдполагало, че дванадесять такъвиз періоды сж равны на едно обыкаляніе на слънце-то, за това мѣсяцы-тѣ, единъ подиръ другы, сж състояли отъ двадесять и девять и отъ тридесять дни, а година-та — отъ триста петдесять и четьре дни. Но това са не съгласявало съ годишно-то обыкаляніе на слънце-то, отъ кое-то, очевидно, зависяли годишны-тѣ времена; и разлика-та была повече отъ единадесять дни. Неправилности-тѣ, кои-то произлѣзвали отъ такъвои смѣтаніе, были толкозъ голѣмы, що-то не могли да останѣтъ незабѣлѣжны. Да речемъ, че нѣкога си са сговорили да считатъ нова-та година отъ пролѣтъ-та: шестнадесять години слѣдъ това, нова-та година бы са докарала прѣзъ осень-та; а слѣдъ тридесять три или тридесять четьре години, като прѣмине прѣзъ всички времена на година-та, тя пакъ бы са докарала на пролѣтъ. Този недостатокъ на смѣтаніе-то са мжчили да исправятъ като придавали въ календаря извѣстно число дни, споредъ нуждата-та, и по този начинъ прѣмѣстили нѣчало-то на нова-та година за да може да бѣде съгласно съ вървежа на слънце-то. Но понеже тѣзи при-